

[Adolph Sørensen.]

til lovforslaget og af ministerens fremsættelsestale, hvis vi skal kunne overbevises om betimeligheden og nødvendigheden af at gennemføre dette lovforslag. Vi lever indtil videre i håbet og ønsket om, at der til syvende og sidst kan vindes et flertal enten for en afgørende forbedring, som vi kan gå ind for, eller for en bevarelse af de nugældende regler. Vi tror trods alt, at dette bedst tjener de opsparingsfremmende formål, som vi alle i øvrigt er enige om at stimulere, og som det konservative folkeparti altid vil være en eksponent for.

Axel Sørensen: For det kommende skatteår vil de samme regler være gældende på dette område som hidtil, nemlig at der på det særskilte skatteschema for husejere opføres en værdi for lejen for egen bolig, der svarer til 4 pct. af den ejendomsskyldværdi, som blev fastsat ved vurderingen i 1956, medens man som udgift har ret til at fradrage afholdte udgifter såsom prioritetsrenter, ejendomsskatter og udgifter til vedligeholdelse, der er foretaget for at sikre huset mod forfald, hvorimod de beløb, der er anvendt til forbedringer, selvfølgelig ikke kan fradrages. Nu stilles der af regeringen forslag om, at disse dokumenterede vedligeholdelsesudgifter erstattes af et fast procentfradrag, som skal udgøre 1,5 pct. af den sidst foretagne ejendomsskyldvurderingssum, og at dette fradrag ikke må overstige 1.500 kr. for enfamilieshuse og 3.000 kr. for tofamilieshuse. Størrelsen af det procentvise fradrag er man kommet til efter nogle statistiske undersøgelser, som er foretaget til brug for regeringens forslag vedrørende vedligeholdelsesproblemerne.

Hvad er det så, man strides om nu? Af talerne af de to ordførere for oppositionspartierne har man fået det indtryk, at de er bange for, at man ikke får trukket nok fra. Jeg har haft lejlighed til at konstatere gennem stikprøver, at mange har trukket alt for meget fra, fordi de, når de skulle

dokumentere fradragene, manglede regningerne, og dokumentation er jo en betingelse, hvis man skal opfylde det gule skemas krav. Den gældende ordning virker jo på den måde, at hvis en familie erhverver sit eget hus og bebor det gennem 40 år, at gælden i de første 20 år er så stor, at der bliver ret til et fradrag i den skattepligtige indtægt, idet udgifterne på huset vil være større end den værdi, man skal ansætte lejen for egen bolig til, men i de sidste 20 år går det sådan, at dér er opgørelsen på det gule skema til ugunst for husejeren, for nu er der blevet et overskud, og ifølge selvangivelsen skal overskuddet på huset tillægges den skattepligtige indkomst. Det vil sige, at husejeren i de unge år, medens han har de største indtægter, kan trække en udgift på huset fra, medens han i de ældre år, hvor han skulle have det lidt let, må lægge noget til sin skattepligtige indkomst. Man kunne jo undlade det gule skema og nøjes med en adgang til at trække prioritetsrenterne fra; så havde man foretaget en forenkling på dette område.

Rent principielt må det vel være rigtigt, at vedligeholdelsesudgifterne kan fradrages i det omfang, hvori de kan dokumenteres som fradragsberettigede. Der vil jo efter det foreliggende lovforslag komme nogle vanskeligheder med de gamle huse, hvor man har den lave ejendomsskyldværdi, og hvor der er relativt større vedligeholdelsesudgifter. Der må vel i udvalget være mulighed for at undersøge, om det procentvise fradrag kunne være større, når huset har en vis alder. Efter min mening skal vi ikke være så bange for at vise et hensyn til de mennesker, der yder en personlig indsats for at sikre sig eget hus. Vi må jo erkende, at derved har man fritaget det offentlige for at deltage i løsningen af boligproblemet, som det sandelig ellers har nok at gøre med; der er jo vanskeligheder nok med at tilfredsstille det behov for boliger, der i øjeblikket er. Derfor synes jeg, der må være en vis påskønnelse af de mennesker, der